

**FARNÍ SBOR
ČESKOBRASTRSKÉ CÍRKVE
EVANGELICKÉ**

v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00 Praha 6

EVANGELÍK 54

Bůh neposlal svého Syna na svět,
 aby svět soudil,
 ale aby skrze něj byl svět zachráněn.
 (Jan 3,17)

VÁNOČNÍ ROZJÍMÁNÍ

„Jan uslyšel ve vězení o činech Kristových; poslal k němu vzkaz po svých učednících: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného? Ježíš jim odpověděl: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ (Mt 11,2–6)

Onehdá jsem si řekl: Vánoce se blíží, co kdybys poslal pár přátelům nějaké přání? A že byl zrovna po ruce pěkně nasvícený supermarket, hned jsem do něj vlezl a našel příslušné oddělení. Na výběr byly stovky obrázků, ale na nich samé svíčky, stromečky, kouličky a koule, zasněžené vesničky, jeleni, předtištěná přání veselých vánoč a vánoční pohody. Žádné narození Spasitele, nic o Kristu, dokonce ani třeba kousek textu z koledy. Konečně mé oko zajásalo: krásný dětský obrázek tří králů s velbloudy! Jenže – ouha! Uvnitř předtištěné přání „bohaté nadílky“. Jsem těžce zklamán, křesťanské Vánoce se definitivně vytrácejí, Ježíšovo místo zaujmají kouličky. Není zajímavý. Stává se postupně jen trapným ocáskem pohanského slunovratu.

Ale nenechme se přemoci zklamáním, nevyčítejme. Zapřemýšlejme. Přání, o která je zájem, která se dobře prodávají, ta vyjadřují, po čem toužíme, co očekáváme. Většina z nás, co tady v té zemi žijí, po Kristu netouží a nevidí důvod, proč takové kristovské přání svým přátelům a známým posílat. Vlastně by nás to nemuselo překvapovat. Přečteme-li si Ježíšovu odpověď Janovi, vidíme, že Ježíš do světa pohody a krásných přání opravdu nepatří. Slepí, chromí, malomocní, hluchí, mrtví, chudí – to jsou ti, kteří bohatou nadílku nečekají a kterým se asi nehodí posílat veselé barevné obrázky.

Ježíš není odpověď na všelijaká přání a očekávání, neznamená splnění krásných lidských tužeb. Je Kristus – je Boží vyslanec, splňuje očekávání a přání Boží. A Jan Křtitel se ptá: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ O vytouženém Spasiteli má Jan nejspíš svoje představy, ale když se doslechne o Ježíšovi, nechává ty představy ustoupit do pozadí. Janovo očekávání se otvírá vůči Ježíšovi, který je jiný, než se čekalo.

„Blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží,“ říká Ježíš. Blaze tomu, kdo Ježíše neodmítne kvůli tomu, že je jiný a jinde, než jsme si přáli. Že nás nevede do pokoje (aspoň ne hned a snadno), nýbrž do společenství bolesti, kde jsme se možná ocitnout nechtěli.

Na Vánoce býváme svázáni představami, co všechno musí být, aby to právě Vánoce byly. Více než kdy jindy záleží na každém detailu, na dokonalé přípravě i průběhu. Touha po kráse a pokoji je pochopitelná. A přece právě vánoční poselství je zvěstí o příchodu Spasitele, který je jiný, než se čekalo. Spasitel přichází po svém (anebo přesněji: po Božím) způsobu, tedy přichází právě tam, kde je ho opravdu třeba – a tam hojí, léčí, zachraňuje. Tak nám připomíná nepřijemnou skutečnost, že tu jsou na světě bolavá místa, že tu ti slepí, chromí, chudí a hluchí jsou. Vede nás k tomu, abychom na ně nezapomínali, abychom si jich všimli. A zároveň nám otvírá oči pro to, co se s nimi děje, co se s nimi může stát, co Bůh chce, aby se s nimi dělo, a tím nám otvírá oči pro svou darovanou naději a skutečný pokoj.

Pane Ježíši Kriste, tvůj příchod do světa a mezi nás nám může snadno uniknout. Děkujeme za slova Písma, za modlitby a písně, které nás připravují na to, abychom tě poznali a s tebou se nemíjeli. Děkujeme za naše bližní, za ty zraněné, nalomené a souzené, ke kterým přivádíš naši pozornost, kterých se dotýkáš a oni se nám stávají živými svědky o moci tvé lásky. Díky nim tě můžeme nalézat, potkávat, radovat se a z tvé blízkosti čerpat naději. Amen.

ÚMRTÍ V NAŠEM SBORU

V letošním roce jsme se rozloučili s několika milými členy střešovického sboru.

V květnu zemřela **Jaroslava Klimešová**. Bylo jí bez několika dní 89 let. Sestra Klimešová, maminka Petra a Míly, až skoro do konce vedla aktivní život, dobře jí to myslelo, sportovala, potkávali jsme ji s holemi, jak šla do Střešovic pěšky z protější břevnovské stráně.

V červnu zemřel **Miloš Janáček**. Bylo mu 92 roků. Dlouhá léta dělal zapisovatele ve staršovstvu, ve sboru byl pokladník a také pečoval o sborovou knihovnu, byl i jejím hlavním čtenářem. Sedával v lavici se sluchátky.

Na konci června jsme se dověděli smutnou zprávu o náhlé smrti **Vladimíra Procházky**. Bylo mu 44 let. Vladimír nebyl tuctový. Léčil se s nemocnou duší. Oproti většině mu možná něco chybělo, něčím zase disponoval víc než jiní. Byl slušný až uctivý. Každého, kdo přišel na biblickou hodinu, třeba i pozdě, šel přivítat podáním ruky a samozřejmě ho oslovil jménem. Stejně to dělal s lidmi přicházejícími do kostela. Dobrý den, paní Marie.... Znal nás jménem.

A od 1. listopadu je prázdné místo ve čtvrté lavici před kazatelnou, kde sedával vedle své manželky Magdaleny bratr **Václav Smělý**.

Slova apoštola Pavla do Říma vyjadřují naději, smutek zůstává... S vděčností vzpomínáme na to, co nám dávali, každý jinak.

„Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.“ (Ř 8,38–39)

VZPOMÍNKA NA VÁCLAVA

S Ing. Václavem Smělým, jenž byl celoživotním členem střešovického sborového společenství, jsme se letošní podzim rozloučili.

Vzpomínám si na jeho vyprávění, jak na podzim 1938, v době poznamenané mnichovskou dohodou, se střešovičtí evangelíci scházeli v nově postaveném kostele, který ještě neměl vybavení, na něž jsme nyní zvyklí. Bratr farář kázal od obyčejného stolku a účastníci bohoslužeb seděli na prknech, podložených sloupky z cihel.

Po druhé světové válce byla ve Střešovicích silná skupina mládeže, převážně studentů, mezi něž Václav patřil. Na schůzky docházel také student, později docent a profesor evangelického bohosloví, Jan Milíč Lochman, který v závěru války působil ve Střešovicích jako diákon při studiu na teologickém kurzu, pořádaném konspiračně tajemníkem pro výchovu v Ústřední církevní kanceláři J. B. Součkem. Byla to náhrada vysokoškolského vzdělávání v té době zavřených českých vysokých škol.

Když po „vítězném únoru“ 1948 byla veškerá činnost církvi omezována a kontrolována, založili tehdejší mladí lidé ze střešovického sboru skupinu, která se scházela v období školního roku jednou měsíčně v sobotních odpolednech k rozhovorům na předem stanovená témata z historie, náboženství, politiky i umění. Debatu vždy uváděl jeden ze skupiny, který téma hlouběji nastudoval. Aby nebyl ohrožen střešovický farář, konaly se schůzky v bytech členů skupiny. Místa se střídala, aby se snížilo podezření bdělých dozírajících orgánů. Václav patřil od počátku k těm, kdo se na vypracování studijních námětů a organizaci debat podíleli.

Patřil ovšem i mezi ty, kteří se nebáli vzít na sebe starost o sborový život. Už v roce 1956, ve svých 27 letech, byl poprvé zvolen do střešovického staršovstva a tuto službu konal po více než čtyři desetiletí. Osobní statečnost, oddanost pravdě a přímočarost zdobily Václavovu osobnost. V roce 1971, v době tuhé normalizace, byl zvolen kurátorem a tím se, jako statutární zástupce sboru, dostal do jmenovitého záznamu na úřadě státního dohledu nad církvemi. Byla to doba, kdy ve Střešovicích končila působnost faráře dr. Bohuše Hrejse a začínal sloužit další farář, Jaroslav Vetter.

Svým založením byl Václav spíš skeptik, o práci a budoucnosti církve si nedělal iluze. V letech válečných a krátce po válce patřil bohoslužebný život evangelíků k útočisti a zdrojům posily. Kostel se zaplňoval každou neděli a o svátcích – Vánocích, Velikonocích či konfirmačních nedělích se musely otvírat tehdy široké, rozkládací dveře mezi sborovým sálem a lodí kostela, aby na židlich v sále mohli usednout ti, kdo se do kostela nevešli. Po únoru 1948 se však počet účastníků bohoslužeb začal snižovat, lidé se báli posílat děti na náboženství a svou příslušnost k církvi tajili... Václav z úbytku návštěvníků bohoslužeb udělal statistický vzorec, podle něhož by koncem století měli aktivní členové církve zcela vymřít – a kostel by se měl stát snad pouze kulturní památkou... Pozoruhodné je, že ačkoli svou předpověď bral vážně, sám sbor neopustil, ba dokonce přijal tíhu služby kurátora v normalizační atmosféře. Jak všichni víme, jeho předpověď se nesplnila a Václav se z toho upřímně radoval. Plný kostel, bohoslužby občas oživované žvatláním malých dětí, to vše ho velice těšilo.

Ze sobotních debatních schůzek, konaných v rodinách, se časem vyvinula skupina „pátečníků“, scházejících se v páteční podvečery na faře jedenkrát měsíčně. Farář Vetter vzal na sebe hrozbu represe, hrozící od státního dohledu nad církvemi. Říkal, že dost dobře nemůže docházet na patrně bedlivě sledované schůzky do rodin, ale je ochoten nést riziko schůzek na půdě sboru, který spravuje. A Václav při nich zůstal s mnohými dalšími vrstevníky věrným, aktivním členem.

Když na Václava vzpomínám, vytane mi na mysl především jeho opravdovost, osobní statečnost a nasazení, s kterým ke každé činnosti přistupoval. K jeho velkým zájmům patřilo i včelařství a meteorologie. Rádi jsme ochutnávali med jeho včelstev a svítili v adventu jeho voskovicemi. S trochou úsměvu jsme komentovali jeho odchody před desátou večer, aby stačil na své malé stanici přesně odečíst meteorologické údaje. Asi jsme až do jeho smrti nevěděli, jak vysoké odbornosti na více polích své zájmové činnosti dosáhl a jaké vážnosti se těšil v odborných sdruženích.

Jeho stálá přítomnost, přátelství i ta trocha sarkasmu mi bude – a jsem přesvědčena, že i spouště dalších ze střešovického sboru – velice chybět.

Lydie Roskovcová

LOUČÍME SE S VÁCLAVEM SMĚLÝM

Václav byl provokativně osobitý a v tom jsme se mu smáli a nebrali ho vážně. Myslím, že jsme přitom přeslechli jeho nádherný, čistý, srdečný odkaz. O ten mi teď jde.

Václav byl věrný a milující syn tohoto sboru lidu Páně. Vážil si svobody a pravdy. A protože tento sbor miloval, všiml si, že vymíráme. Dovedl vypočítat a předpovědět počasí, dovedl také vypočítat a předpovědět, kdy my, evangelíci ve Střešovicích, vymřeme.

Když ještě nevěděl, že se jeho předpověď nesplní, a konec byl podle jeho propočtu naopak už na dohled, zůstal věrně tady a přijal starost o sbor a pečoval o něj. Stal se tu kurátorem.

Ptali jsme se: „A jak to bude, Václave?“

„No, až tu umře poslední z nás, vymřeme.“

„A pak?“

„Pak už nic. Prostě vymřeme, jako vymírají živočišné druhy.“

Tak to na světě chodí.“

Sbor měl rád. Byl to jeho domov. Ale říkal to klidně. Nepotřeboval slova jako „nebe“ nebo „peklo“. Ta pro něj patřila k mýtům minulosti. Tohle byla pravda: Umřeme, pak už nic.

Nic?

„Nic. Jenom Pán Bůh,“ odpověděl.

Jsem Václavovi vděčný nejen za tento jeho odkaz. Vždycky byl stručný a jasně se spoléhal na to, co řekl Ježíš: „Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.“ (M 13,31) „Neboj se, jen věř!“ (M 5,36)

Děkuju.

Jaroslav Vetter

DVA KOSTELY V JEDNÉ ULICI

V katolickém časopise pro děti s názvem Duha bylo letos v lednu jedno číslo věnováno osobě Martina Luthera.

Číslo mělo podtitul Dva kostely v jedné ulici a byly tam vedle sebe obrázky interiéru našeho střešovického evangelického kostela a katolického kostela farnosti Norbertov. Průvodci tématem jsou v časopise dvě děti, katolička Hedvika a evangelík Martin, kteří si povídají o tom, čím se jejich víra a kostely liší a co naopak máme společného.

Jednu říjnovou sobotu v podvečer se v našem kostele sešlo asi 20 střešovických dětí, chystali jsme se na noc v kostele. A vydali jsme se navštívit norbertovský kostel a setkat se s místním panem farářem, otcem Wolfgangem. Přišli jsme v půl sedmé, zrovna skončila mše. Pan farář nás pozval do kostela, děti se posadily do lavic a ptaly se a ptaly. Pan farář na všechno odpovídal. Proč jim tam svítí to červené světlo? A co je to za sochy? A kdy ten kostel postavili? A proč má pan farář takové oblečení... (je členem řádu premonstrátů.) Byli jsme taky v sakristii a viděli všechna mešní roucha a oblečení pro ministranty, ochutnali neproměněnou hostii, viděli konvičku, kterou si kněz před večeří Páně umývá ruce. V sakristii je také telefon, kterým se může farář ještě před bohoslužbami na něčem domluvit s varhaníkem. I do zpovědnice a na

varhany se děti podívaly.

Otec Wolfgang hezky a s úctou dětem vysvětloval katolické pojetí večere Páně. „My věříme, že hostie se stává tělem našeho Krista Pána.“

Naše víra se v něčem liší, ale hodně máme společného. A tak jsem vděčná, že jsme s dětmi mohli toto setkání v katolickém kostele zažít.

Lenka Ridzoňová

MARTIN LUTHER muž své doby, který viděl dopředu

Překladatelé zmínili, že chtěli vydat v češtině nějakou knihu o Lutherovi, která bude srozumitelná, bude se zabývat i tím, co na Lutherovi není tak slavné, a zároveň to nebude kniha moc dlouhá, aby si ji přečetli nejen odborníci. Výběr padl na knihu *Martin Luther. Uvedení do života, díla a odkazu*. Autorem je Albrecht Beutel, německý profesor církevních dějin v Münsteru.

„K Lutherovi je třeba si prorazit cestu skrz různé historické stereotypy,“ čteme v první kapitole s názvem *Nezobrazíš si... Ať už je to zobrazení Luthera jako objevitele svobody, nebo Němce, který považuje němčinu za Bohem vyvolený nástroj evangelia. Jiným rozšířeným zjednodušením je politický obraz Luthera jako knížecího sluhy, který to celý život táhl s mocnými. Ani konfesijní obraz Luthera jako arcikacíře či vynikající evangelické osobnosti už se neudrží na straně katolické ani evangelické.*

Autor knihy nás uvádí do doby, společnosti a církve, kde Luther žil. Na přelomu 15. a 16. století jsou časté morové epidemie, lidem jsou stále přítomny tzv. poslední otázky. Luther žije ve strachu z Božího soudu, prochází hlubokou existenciální krizí. Odchází do kláštera, zde dostává svou první Bibli a čte a čte.

Při četbě verše „Spravedlivý z víry bude živ“ (Řím 1,17) se jeho vnitřní tíseň vyostřila do krajnosti. Poté se mu ale otevřel pravý smysl toho verše. Popisuje to slovy: „A tu jsem měl pocit, jako bych se znovu narodil a otevřenými dveřmi vstoupil do ráje. A hned mně celé Písmo ukázalo jinou tvář.“ Není jisté, zda k tomuto „reformačnímu obratu“ došlo v roce 1514, 1515, nebo až 1518, nicméně jeho důsledky zahýbaly světem.

Středověká církevní nauka připisovala svátosti pokání moc smazat věčný trest, který působil lidský hřích. Zároveň se od toho ale odlišovaly tresty za hříchy časné: kdo pokáním dosáhl věčné blaženosti, mohl být zároveň ještě předtím, mezi smrtí a věčností, tedy v očistci, za své hříchy potrestán. Heslem odpustkové kampaně J. Tetzela byla věta: „Když se peníz v pokladně zatočí, hned duše z očistce vyskočí.“ Luther odpustkovou praxi kritizuje. Odpustky nemohou nahradit pokání.

A. Beutel uvádí, že o přitlučení Lutherových tezí 31. října na vrata kostela se dovídáme až po Lutherově smrti od Melanchthona, takže je to událost historicky nejistá. Jisté však je, že Luther své teze rozeslal přátelům. Vyvést disputační teze na vrata bylo běžnou akademickou praxí, jak dát věc ve známost, takže je pravděpodobné, že se tak stalo i v tomto případě. A je také možné, že se to stalo až 1. listopadu.

Reakce církve, resp. papeže na sebe nenechá dlouho čekat.

Na sněmu ve Wormsu se Luther hájí Bibli, chce, aby jeho argumenty byly vyvráceny biblickým

slovem. Prohlašuje: „Jsem vázán slovy Písma, která jsem uvedl, a mé svědomí je uvězněno ve slovech Božích. Proto nemohu a nechci odvolat nic, neboť je nebezpečné a ohrožující jednat proti svědomí. Bůh mi pomoz, amen.“ Příslowechně oblíbená Lutherova věta: „Zde stojím a nemohu jinak“ se objevuje až ve velmi pozdních opisech této řeči ve Wormsu, proto ji Luther pravděpodobně takto neformuloval, nicméně stručně vyjadřuje jeho opakovaný důraz na svědomí.

V době nuceného pobytu v bezpečí hradu Wartburgu Luther mj. překládá Bibli. Sám se ale slovu „překládat“ brání, on slova tlumočí. Velice mu záleží na převádění textu do srozumitelné řeči. „Smysl nemá sloužit a následovat slova, ale slova mají sloužit a následovat smysl.“

Luther promýšlí nové uspořádání církve a bohoslužebného života. Zdůrazňuje slovo. Píše kázání, letáky, katechismy. Skládá písně. V Lutherově době německé duchovní písně v podstatě neexistovaly; on jich napsal nejméně 36. Z jeho pera vychází *Velký katechismus* jako příručka pro faráře, zkrácená verze, *Malý katechismus*, patří domácímu použití.

Rok 1525 je v mnohém přelomový.

Rozpoutá se selská válka. Luther je vůči sedlákům kritický. Vadí mu směřování duchovního a světského, resp. to, že sedláci „svým nárokem, že mluví a jednají ve jménu Božím, se sami vylučují z obecné právní společnosti“. Kritizuje absolutizaci dílčích zájmů tím, že se zahalí do náboženského hávu. Proto píše své *Napomenutí ku pokoji a vzápětí Také proti zlodějským a vražedným bandám ostatních sedláků*. Odtud Lutherovo označení za knížecího sluhu.

V roce 1525 se Martin Luther ožení s bývalou jeptiškou Katharinou von Bora. Manželství vidí jako poslušnost Božího slova. Svoji váhu má i apokalyptický motiv: Uprostřed selské války Luther: „Ať se ďábel třeba vztekne, přece si svou Kätthe vezmu dřív, než umřu.“ Objeví se „fenomén evangelické fary“. Z Luthera kazatele, profesora a reformátora se stává také Luther manžel a otec. Nestydí se za to, že má rád svou ženu, že si hraje s dětmi a pere plínky, že se nechá dětmi vyrušovat při práci. A nestydí se přiznat, jak moc ho bolí smrt milovaných dětí.

Ve stáří je ale Luther stále zahořklejší a tvrdší. Vůči Turkům, papeži a židům. Papež je Antikrist, Turci jsou bičem Božím. Ještě ostřeji však vystupuje proti židům. V roce 1543 píše spis *O židech a jejich lžích*. Pryč je veškerá naděje, že by židy bylo možné obrátit argumenty; Luther zde vůči nim opakuje staré středověké výtky a pomluvy. Ještě tři dny před smrtí uzavírá své kázání drsným „Napomenutím proti židům“, kde požaduje jejich vyloučení ze společnosti.

Před smrtí se Luther stále znovu modlí slovy, která si navykl říkat už v klášteře: „Do tvých rukou poručím svého ducha.“ Krátce před smrtí se ho zeptali, zda chce setrvat a také zemřít v důvěře v Krista a v učení, které dosud kázal. Luther na to odpověděl zřetelně slyšitelným „Ano“. To bylo jeho posledním slovem.

Myšlenka na smrt se táhne Lutherovým životem jako červená nit. Bere ji jako výzvu pro své teologické myšlení: smrt ve svém důsledku znamená, že se budeme muset ukázat před Bohem. To je jistota, ale zároveň naděje. Není koncem života, ale počátkem života bez konce.

Lutherův poslední lístek zní: „Jsme žebráci. Jen co je pravda.“

V předmluvě knihy je Luther označen jako muž své doby, který viděl dopředu. Na konferenci s názvem *Martin Luther pro dnešek* autor knihy Albrecht Beutel řekl: „My Luthera docela dobře známe, ale on neznal nás. Proto nám na některé otázky nemůže dát odpověď. Spíš než hledat v jeho díle odpovědi na naše problémy, je třeba se učit myslet jeho způsobem a přitom hledat vlastní odpovědi. K tomu díky i za tuto knihu a její český překlad, resp. přetlumočení.“

SVĚCENÍ KNĚŽÍ V JEDNOTĚ BRATRSKÉ aneb jedno nepovšimnuté reformační výročí

Na okraji letošních oslav 500. výročí luterské reformace zůstala událost, jež se stala ještě o 50 let dříve. V předvečer Velikonoc, na Zelený čtvrtek 1467, zvolili si v Jednotě bratrské tři kněze. Čím byla tato událost tak významná? Bratří teologicky troufale spolehli na volbu provedenou společenstvím věřících, a nikoli biskupským úřadem. Přesněji: volbou ustanovili devět kandidátů, z nichž tři byli posléze určeni losem jakožto výrazem důvěry v Boží vedení. Jednota tím dala najevo, že autorita kněze nestojí na formální apoštolské poslušnosti, tedy na vysvěcení kněze pověřeným římským biskupem, nýbrž na věrnosti apoštolské zvěsti a službě. Závažnost a nezvyklost tohoto kroku můžeme spatřovat i v tom, že byl provázen pochybnostmi, které vedly dokonce k pokusu opatřit si římské svěcení nebo svěcení valdenské dodatečně. Nakonec se však Bratří spolehli na svou volbu, své kněze přijali bez výhrad a zapěli „Radujme se vždy společně, vzdávající chválu vděčně Bohu Otci nebeskému, Synu i Duchu svatému... vzbuzuje nám ku pomoci vůdce věrné z bludu noci...“

Otázka apoštolské poslušnosti a kněžského svěcení je dodnes jedním z nepřekonaných rozdílů mezi římskými katolíky a evangelíky. A chybějící řádné svěcení evangelických farářů je zřejmě jedním z důvodů, proč podle římského kanonického práva nemůže být večere Páně v evangelické církvi platnou svátostí. My ji ovšem slavíme radostně, společně a s důvěrou v Kristovu přítomnost.

Pavel Pokorný (čerpal z knihy Rudolfa Říčana Dějiny Jednoty bratrské)

MLÁDEŽ NA CESTÁCH

Od 14. do 21. července uplynulého roku se naše devítičlenná skupina spolu s farářem Pavlem vydala do severního Německa, na již tradiční setkání s rumunskou a německou mládeží. Cílem tentokrát byla spolková země Mecklenburg. Týden jsme byli ubytováni ve staré faře, asi hodinu cesty od Rostocku. Mecklenburg má na svém území nejvíc jezer z celého Německa, takže jsme celý týden trávili v krásné přírodě. Jezdili jsme na kolech, projeli jsme na kánoích místní chráněnou krajinnou oblast a ke konci týdne jsme se dokonce dostali i k Baltskému moři. Pro nás Čechy to byl velký zážitek. Přes týden nebylo úplně pěkné počasí, ale na výlet k moři se udělalo krásně slunečno. A pak jsme se rozloučili s německými přáteli a vydali se na cestu. Přes Prahu se s námi vracela také rumunská posádka, a tak jsme je v podvečer aspoň provedli po okolí Pražského hradu. V Praze jsme se rozloučili i s nimi a můžeme se těšit na další setkání v létě 2018. Tentokrát pojedeme do Rumunska.

Emma Pospíšilová

VÝPRAVA MLÁDEŽE DO LIBČIC

Den založení Československa, 28. říjen, kdy jsou na Hradě udělována státní vyznamenání a všude po republice pronášeny plamenné projevy, se několik členů střešovické mládeže (spolu s farářkou Lenkou Ridzoňovou) rozhodlo strávit pohybem a obdivováním dosud ne zcela zastavěného okolí městečka Libčice nad Vltavou. Po krátké cestě vlakem a odložení části zavazadel na libčické faře se skupinka vydala na pochod po stezkách lemujících břehy Vltavy. Po pár hodinách a domnělém vyčerpání široké škály témat – povětšinou z oblasti školy, církve a veřejného života – se již opět přiblížili faře.

Odpoledne naplnil zdánlivě méně intelektuální program, tj. sbírání ořechů (většinou zúčastněných dosud neznámého druhu červené barvy), svačina a hrabání listů. Avšak ukázalo se, že mnohem větší pozornosti než zmiňovaným činnostem se dostalo porovnávání vlivu kalvinismu a luteránství na současnou evangelickou tradici či debatě o tom, jak je nezvyklé, že lidé o podobných tématech vůbec debatují. Světla již ubývalo, a proto pozvolna navázal duchovní program na téma: Já a můj vztah k... (sobě, druhým, Bohu). Pro vyvážení všeho zlého něčím dobrým během něj nastal jak Lenčin odjezd, tak večere.

Veškeré aktivity se nachýlily ke konci až v pozdních večerních (či brzkých ranních?) hodinách. Druhý den po snídani a spěšném úklidu následovaly v přilehlém kostele z 19. století, postaveném v novorománském slohu, bohoslužby. A po nich už bylo na čase vrátit se do Prahy na nádraží v Podbabě, odkud už se každý vydal domů, provázen (snad převážně pozitivními) vzpomínkami a pocity a možná i nepatrným oživením víry.

Eliška Foukalová

ZÁŘÍ V HERLÍKOVICÍCH

V pátek 29. 9. 2017 jsme s lidmi ze střešovického kostela vyrazili na víkendový pobyt do Herlíkovic. Byli jsme ubytováni v hezkých horských boudách. Když všichni přijeli, bylo už kolem večera, pár lidí se hned vrhlo na bar, kde si dali nějakou maličkost nebo pivo. Poté jsme se najedli chutné večere a děti se hned rozprchly do herny, kde hrály ping-pong, stolní fotbal či jiné společné hry. Herna byla vzadu v přízemí, kde byla i jídelna, ve které jsme všichni snídali, obědvali, večereli a měli společné programy. Ten večer jsme se ještě všichni v jídelně shromáždili a vzájemně seznamovali. Za úkol jsme měli představit celou rodinu a říct o sobě i něco výjimečného. Za naši rodinu jsem to dělala já, Mali. Uf, měla jsem docela trému. Poté jsme i zpěvně zpívali ze zpěvníku Svítá. Když program skončil, děti se znovu vrhly s nadšením do herny. No a po náročném dni šli všichni do svého pokoje spát.

Druhý den jsme měli velmi bohatou a dobrou snídani, kterou nám připravili tamní správcové a kuchař, hodní lidé. Bylo tam opravdu spousta věcí, mnoho druhů čaje, výborné pečivo, cereálie s mlékem či jogurtem, ovoce, zelenina a i nějaké buchtičky, zkrátka snídaně byla báječná. Po snídani jsme měli znovu program, dospělí svůj a děti svůj. Dospělí spolu mluvili na biblické téma a děti hrály hru, kterou připravili konfirmandi, což jsem byla i já. Hra byla o tom, že jsme každý měl svoje stanoviště, kde měly děti plnit různé úkoly, například Eliška vymyslela hledání pingpongového míčku pod kalíškem. Pod jeden kalíšek dala míček a pak kalíšky zamíchala

*Sborový víkend
v Herlíkovicích*

a děti měly uhádnout, kde míček je. Já jsem měla opičí dráhu na hřišti, Adam měl nohejbal... Na závěr šly všechny děti pro poklad. To je celkem bavilo. Když tyto programy skončily, děti se znovu vrhly do herny a dospělí na bar se osvěžit. Poté byl velmi dobrý oběd, každý oběd byla vždy polévka a hlavní jídlo. Po obědě byl volnější program, kdo chtěl, mohl jít na delší výlet, na kratší výlet, hledat houby, zůstat v penzionu anebo jít na hřiště, bylo to různé. Já, nějakí další konfirmandi a spousta dětí jsme se vydali na velké dětské hřiště kousek od chat, kde jsme byli tak dvě hodiny. Na hřiště za námi přišli i někteří vyletníci, kteří šli na ten kratší výlet. Společně jsme se sešli až před večeří, děti ještě dováděly v herně, někteří dospělí odpočívali u baru nebo na gaučích, v každém případě spolu konzultovali závažné věci. Pak byla znovu výborná večeře. Po ní dospělí zahájili tři diskusní skupinky, které měly trvat chvíli, ale trvaly nakonec hrozně dlouho. Dětem to nevadilo, mohly dosyta řídit. Poté jsme znovu ulehli do hajan.

V neděli, poslední den, jsme se znovu nasnídali té bohaté snídaně a šli samozřejmě do kostela, který je asi 100 metrů od našich horských bud. Kostel je krásný a malý. Kázala Lenka, bylo to moc hezké a zábavné hlavně pro děti! A po kostele byl znovu velmi dobrý oběd!! Po obědě jsem usedla k baru i já a objednala si čokoládu! Pán správce mi ji připravil v bílém hrnečku a na malém prkénku! Byla akorát hustá, akorát sladká, akorát čokoládová a akorát velká, opravdu výtečná, můžu doporučit! Vlastně celý ten pobyt v Herlíkovicích byl akorát. No a ten bar je vlastně i recepce, ale je opravdu dobrý, děti si tam samy objednávaly různé věci a pan správce poctivě zapisoval. Dospělí se pak při placení mohli divit, kolikže to vlastně měli pytlíků brambůrek. Výborný byl také teplý mošt a táta říkal, že rozlévaná vína byla kvalitní. Tolik jen, abyste věděli. No a potom jsme všichni odešli do své horské boudy, kde jsme se začali balit. Když jsme se dobalili, rozloučili jsme se a jeli domů.

Mali Ryšavá

LÍBÍ SE I BABIČKÁM Sborový víkend v Herlíkovicích

Na konci září jsme si vyjeli do hor. Měli jsme kliku – bylo hezky! Potěšilo nás, že areál i nadále funguje pod správou ČCE (měl být prodán), že se jej ujali manželé Benjamin a Olinka Klinečtí a k tomu chutně vařící pan kuchař. (Radostně jsme přijali teď nedávno zprávu, že se Klineckým narodila dcerka Jasmína.)

Sborové víkendy mají vždycky několik významných hledisek: sblížíme se a popovídáme si, sportujeme (každý dle své letory a úrovně své zdatnosti), trochu se poučíme, sem tam něco pořešíme a hodně zpíváme.

Sobotní dopoledne vedl na obvykle vysoké úrovni bratr farář Pavel Pokorný, a to pod bohatě inspirujícím mottem (Žalm 32,8), týkajícím se hněvu. Jak jej zvládat, jak potlačit, kdy mu dát průchod atd. Ve večerní debatě jsme se rozdělili do tří kroužků s třemi různými tématy: hovořili jsme o vzdělávání nových mladých farářů, o sborové diakonii a o záměru budování v našem kostele. Snad, možná, jsme i něco užitečného přimysleli.

Radostné jsou vždycky také společné chvílky nad Bibli, modlitba. A hlavně nedělní pobytí v místním kostele. Ten má svou historii, tradici a je srdečně náš. Lenka pojala bohoslužbu letos interaktivně, v poselství se vtipně angažovaly děti.

A co ten horský vzduch? Nu ovšem, fakt jsme se snažily i my babičky. Spolu s Dagmar a Maruškou (Klingerová, Polohová). Ovšem naše kolena měla jiný názor, a tak nás zachránil Lukáš Kuboň a těch několik posledních desítek metrů nás svezl. Ostatně jemu i jeho milé manželce Romaně jsme vděčni za organizaci celé události.

A to je zatím vše. Je to málo? Moc stručné? Drobet suché? Jejda, to mě mrzí. Tak radši příště jedte taky, ať to máte z první ruky.

Lída Janská

Letos na jaře jsme ve sborovém zpravodaji začali představovat nové tváře a v tomto konání rádi pokračujeme.

RODINA MATĚJOVSKÝCH

Mně, Anně, je 25 let, vystudovala jsem pastorační a sociální práci na ETF UK a nyní pracuji v Diakonii v projektu Pečuj doma a s námi (podpora laických pečujících, kteří pečují o své blízké). Ondřejovi je 27 let, dokončuje studium teologie na ETF UK a pracuje v Mateřské škole speciální, v autistické třídě. Známe se takřka 10 let, máme dvě děti, Vojtěcha (5 let) a Anežku (3 roky).

Před rokem jsme se přestěhovali z Nuslí na Ořechovku a máme radost, že se nám konečně podařilo najít sbor, ve kterém jsme všichni spokojeni.

MARTINA POJAROVÁ

Jmenuji se Martina, původně Veselá; Pojarová jsem už přes 20 let. Pocházím z Liberce, z rodiny, která jako většina liberečáků „přišla odněkud“. Tatínek byl ze smíšeného sudetského manželství, o maminku přišel ještě před válkou. Moje maminka pochází z velké moravské katolické rodiny. V 18 letech, těsně po revoluci, já jsem prchla do Prahy. Střídavě jsem pak žila v Anglii, na Vysočině, v USA, před čtyřmi lety jsme se s celou rodinou vrátili z dlouhého, téměř čtyřletého výletu do Izraele. Mnoho let jsem pracovala v neziskovém sektoru, nejdřív s dětmi ulice a s mládeží experimentující s drogami. Po narození a odkojení prvních dvou dětí jsem založila společně s podobně smýšlejícími matkami na Žižkově Rodinné centrum, které jsem sedm let vedla. Po návratu z ciziny jsem měla tu čest pracovat v domácím hospici Cesta domů, teď už několik měsíců pronikám do problematiky péče o seniory prostřednictvím práce pro Pečovatelské centrum Praha 7.

Mám ráda legraci i vážnost pro věci, které ji vyžadují, baví mne komunitní projekty i práce s lidmi, od nichž je co se učit. S manželem Tomášem a dětmi Eliášem a Ráchel žijeme na Hadovce, jen jeden kopeček pod střešovickým kostelem. Nejstarší syn Eda už s námi nebydlí; není lehké si na to zvyknout, i když mne jeho samostatnost moc těší.

Do střešovického sboru jsem zabloudila už před mnoha lety po jedné večírkové konverzaci s Janou Plíškovou. Bylo to právě po teroristickém útoku v Beslanu, který nám doma hodně změnil perspektivu vnímání světa a Pavel Pokorný se k této tragédii vyjadřoval ve svém kázání. Z katolického prostředí jsem byla zvyklá na leccos, rozhodně však ne na reflexi problémů současného světa.

Život mne pak stěhoval po různých končinách, když se nám ale po návratu z Izraele podařilo zakotvit na Hadovce, hned mne nadchla myšlenka, že to odtamtud do Střešovic není daleko. A po několika letech pití ze střešovické duchovní studánky mě napadlo, že je čas „zabydlet“ se v ní nastálo. Moc si vážím vřelého přijetí, kterého se mi ve sboru dostalo.

Sborová brigáda

PŘÍSPĚVKY NA SBOROVÉ POTŘEBY

Do sbírek můžete přispívat při návštěvě kostela, všechny ostatní formy včetně saláru (s výjimkou nedělní chrámové sbírky) je možno vyřídit též individuálně u našich pokladníků (sestry Lída Pospíšilová a Olga Brožová) nebo bankovním příkazem.

Číslo účtu: 2000275839/2010

Variabilní symbol (vyjadřuje účel)

salár 684

Jeronýmova jednota 911

varhany (údržba, opravy) 682 007

fond oprav 682 008

sborová diakonie 682 011

Sociální fond má účet č. 2500653381 / 2010

Fond dostavby má účet č. 2600120515 / 2010

(účty jsou vedeny u Fio banky)

Salár je dobrovolný příspěvek člena církve; doporučená výše je 5 % celoročních čistých příjmů; doporučený způsob úhrady je měsíční (nebo čtvrtletní) trvalý příkaz z bankovního účtu.

Specifický symbol (není nutný, napomáhá však identifikaci dárce) – použijte své osobní číslo (pod kterým jste evidováni jakožto členové našeho sboru); toto číslo najdete na titulní straně velkého Evangelíka na adrese vedle svého jména; také vám ho na požádání sdělí bratr farář Pokorný (tel.: 224 312 107 nebo 731 314 689 nebo e-mail: stresovice@evangnet.cz).

Sborové shromáždění odsouhlasilo v roce 2015 možnost přispívat do chrámové sbírky i prostřednictvím kupónů. Každý člen sboru si je může nakoupit u pokladníků předem a pak, místo finanční hotovosti, jimi dle svého uvážení do chrámové sbírky přispívat. Jejich smyslem je umožnit členům sboru i u těchto prostředků odpočet z daní tak jako u saláru a darů věnovaných sboru nebo církvi.

Pro účely daňových odpisů vám rádi vystavíme potvrzení o darech. Jen si o ně, prosíme, požádejte včas. Nedokážeme je vystavit na počkání.

KONTAKTY

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Praze 6-Střešovicích

Náměstí Před Bateriemi 22, 162 00, tel.: 224 312 107

farář Pavel Pokorný, tel.: 731 314 689

farářka Lenka Ridzoňová, tel.: 222 361 121, 605 081 279

kurátor Tomáš Fendrych, tel.: 725 594 400

stresovice@evangnet.cz, <http://evangelik.cz/>

Osobní setkání a úřední záležitosti po telefonické domluvě.

SBOROVÝ PROGRAM

úterý

10:00 setkání maminek – 1. a 3. (příp. 5.) úterý v měsíci

15:50 konfirmandi

18:30 mládež

19:30 sbor. diakonie (1x za dva měsíce)

středa

10:00 biblická hodina v Domě seniorů na Bílé Hoře (1x měsíčně)

16:00 setkání dětí

17:00 biblické vyprávění a výtvarná dílna pro malé děti (2x měsíčně)

čtvrtek

15:00 senioři (3. čtvrtek v měsíci)

19:00 biblická hodina

neděle

9:30 bohoslužby

souběžně nedělní škola pro děti

ZVEME VÁS NA BOHOSLUŽBY V ADVENTNÍM A VÁNOČNÍM OBDOBÍ

17. 12. třetí neděle adventní

9:30 bohoslužby s vánočním zvěstováním (divadlem) dětí

16:00 divadlo: Tajuplný ostrov

24. 12. Štědrý den, čtvrtá neděle adventní

9:30 bohoslužby

25. 12. Boží hod vánoční

9:30 bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně

26. 12. svátek Štěpána,

9:30 bohoslužby s vysluhováním sv. večeře Páně

KONCERT NA KOPCI

5. 1. **Tříkrálový koncert** 18:00 – hrají žáci ZUŠ Jana Hanuše z Břevnova